

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **Stavebné bytové družstvo Liptovský Mikuláš**, Kollárova 3588, Liptovský Mikuláš, IČO: 00 222 011, *zastúpený JUDr. Jankou Čončolovou, advokátkou so sídlom M. Pišúta 3, Liptovský Mikuláš*, proti žalovanému: **Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave**, Prievozská 32, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/1270/99/2010 zo dňa 15.8.2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/70/2011-26 zo dňa 30. novembra 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline, č. k. 21S/70/2011-26 zo dňa 30. novembra 2011 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobný návrh, ktorým sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného, ktorým v odvolacom konaní bolo zmenené rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Žiline pre Žilinský kraj zo dňa 25.10.2010, ktorým prvostupňový správny orgán žalobcovi uložil za porušenie povinností predávajúceho podľa § 4 ods. 8 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) pokutu podľa § 24 ods. 1 tohto zákona vo výške 550 € za to, že žalobca porušil povinnosti predávajúceho, keď ako poskytovateľ služby konal v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko kontrolami v dňoch 4.8.2010, 12.8.2010 a 2.9.2010 bolo zistené, že žalobca porušil zák. č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z. z.“), pretože ako správca bytov v zmysle § 8a ods. 2 tohto zákona, keď končí správca svoju činnosť, je povinný do 30 dní pred jej skončením, najneskôr v deň skončenia činnosti predložiť vlastníkom bytov a nebytových priestorov v dome správu o svojej činnosti týkajúcej sa tohto domu a odovzdať všetky písomné materiály, ktoré súvisia so správou domu, vrátane vyúčtovania použitia fondu prevádzky, údržby a opráv a úhrad za plnenia, ktorú povinnosť si žalobca ako správca bytov voči spotrebiteľom - vlastníkom bytov a nebytových priestorov v bytovom dome Kollárova 1946 Liptovský Mikuláš, nesplnil a tým konal v rozpore s dobrými mravmi. Krajský súd takto rozhodol, keď sa stotožnil so žalovaným, že je nesporné, že zmluva o výkone správy bytov č. 115/2003 zo dňa 18.8.2003 a zmluvný vzťah medzi správcom bytov a nebytových priestorov ako poskytovateľom služby a vlastníkami bytov a nebytových priestorov ako spotrebiteľmi, je zmluvou spotrebiteľskou. V tejto súvislosti vznikli žalobcovi ako poskytovateľovi uvedenej služby povinnosti vyplývajúce z § 4 ods. 1 písm. h) zákona o ochrane spotrebiteľa, teda poskytovať služby spôsobom, ktorý umožňuje ich riadne a bezpečné použitie a žalobca si svoje povinnosti v zmysle § 8a ods. 2 tretia veta zákona č. 182/1993 Z. z. nesplnil, čím došlo k porušeniu práv spotrebiteľov zo strany predávajúceho ako poskytovateľa služby. Krajský súd ďalej dôvodil, že Slovenská obchodná inšpekcia je orgánom štátu oprávneným kontrolovať vnútorný trh a aj kontrolovať, či sú spotrebiteľom poskytované služby v súlade so zmluvnými a zákonnými podmienkami vrátane služieb, ktoré poskytujú správcovia bytov

a domov vo vzťahu k vlastníkom bytov a domov a poukázal na ust. § 4 ods. 1 zák. č. 128/2002 Z. z., kde je priamy odkaz na osobitný predpis, ktorým je aj zákon č. 182/1993 Z. z.

Proti rozsudku krajského súdu žalobca podal odvolanie a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie resp. aby napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil a rozhodnutie žalovaného ako i rozhodnutie Slovenskej obchodnej inšpekcie, Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie v Žiline pre Žilinský kraj zrušil a zaviazal žalovaného zaplatiť náhradu trov konania žalobcovi. Uviedol, že krajský súd nesprávne na vec aplikoval ust. § 4 ods. 1 písm. h) zákona o ochrane spotrebiteľa, keď konanie žalobcu skutkovo vyhodnotil ako poskytovanie služby spôsobom, ktorý neumožňuje ich riadne použitie a takéto konanie bez ďalšieho po právnej stránke vyhodnotil ako porušenie § 4 ods. 1 písm. h) zákona o ochrane spotrebiteľa, avšak podľa žalobcu uvedené ustanovenie nemá kogentný charakter a umožňuje širší výklad a nemožno ho vykladať výlučne formalistickým spôsobom, k akému sa priklonil krajský súd, keď neskúmal, či v prejednávanej veci žalobca skutočne vykonal činnosť správcu nie riadne. Žalobca ďalej uviedol, že rozhodnutím krajského súdu došlo k odňatiu jeho práva na spravodlivé súdne konanie v dôsledku tzv. opomenutého dôkazu a tým k nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Nedostatok spočívajúci v tzv. opomenutom dôkaze zakladá vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia. V zmysle skutkových zistení už správnym orgánom prvého stupňa sa zistila skutková okolnosť, a to že v protokole o odovzdaní domu na Kollárovej 1946 v Liptovskom Mikuláši zo dňa 26.8.2009 sa žalobca a nový správca domu dohodli, že zostatok finančných prostriedkov na účte domu žalobca prevedie na účet založený novým správcom nie v lehote 30 dní od skončenia správy domu ale až 20.9.2009. Logickým dôvodom uvedenej dohody žalobcu a nového správcu domu bolo riadne uzavretie všetkých účtovných záležitostí zo zmluvných vzťahov, ktoré sa týkajú domu a vzťahujú sa na obdobie výkonu správy žalobcu. Žalobca uviedol, že vykonal pre vlastníkov bytov ďalšiu prácu navyiac a v každom prípade služby v súlade so záujmom vlastníkov bytov, spotrebiteľov, mať uzavreté účtovné záležitosti zo zmluvných vzťahov týkajúcich sa domu a vzťahujúcich sa na obdobie výkonu správy doterajšieho správcu, a túto skutočnosť mal krajský súd skutkovo a právne vyhodnotiť, čo neurobil. Čo sa týka výšky uloženej sankcie, nie je zdôvodnená v zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p. ako i judikatúry Ústavného súdu SR a v tejto časti je rozhodnutie krajského súdu nepreskúmateľné a došlo k odňatiu práva žalobcu na spravodlivé súdne konanie.

Žalobca už v žalobe poukázal na nedostatok zákonnosti v postupe žalovaného pri odôvodnení výšky uloženej sankcie a jej príslušných zákonných kritérií. Skutkový záver krajského súdu spočívajúci v tom, že žalovaný sa pri uložení sankcie vysporiadal so všetkými okolnosťami, nie je pravdivý a z konštatácie krajského súdu, že rozsah a výška uloženej sankcie závisí od voľnej úvahy správneho orgánu a že rozhodnutie správneho orgánu nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, nie je možné takýto rozsudok krajského súdu preskúmať odvolacím súdom.

Žalovaný správny orgán sa písomne vyjadril k odvolaniu žalobcu a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok ako súladný so zákonom potvrdil. Uviedol, že v odvolaní žalobcu nie sú uvedené žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by spochybňovali jednak odvolacie rozhodnutie vydané v správnom konaní ako aj rozsudok krajského súdu. Čo sa týka ust. § 4 ods. 1 písm. h) zákona o ochrane spotrebiteľa, tak pre jeho porušenie stačí, ak sa zistí, že predávajúci, ktorým bol v danom prípade aj žalobca, nevytvoril podmienky na poskytovanie služby spôsobom, ktorý vyžaduje zákon a ktorý vyplýva vzhľadom na charakter predmetnej služby zo zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Tieto zákonné povinnosti žalobcu sa viazali k ukončeniu služby výkonu správy, nakoľko riadne ukončenie správy domu je predpokladom na poskytovanie služby zákonom predpísaným spôsobom aj zo strany nového správcu alebo spoločenstva vlastníkov bytov v dome.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 212 ods. 1 O.s.p., odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 4 ods. 1 písm. h) zák. č. 250/2007 Z. z. predávajúci je povinný zabezpečiť predaj výrobkov a poskytovanie služieb spôsobom, ktorý umožňuje ich riadne a bezpečné použitie.

Podľa § 4 ods. 8 zák. č. 250/2007 Z. z. predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavne znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušenie zmluvnej slobody.

Podľa § 2 písm. b) bod 1 zák. č. 250/2007 Z. z. na účely tohto zákona sa rozumie predávajúcim podnikateľ, ktorý spotrebiteľovi ponúka alebo predáva výrobky, alebo poskytuje služby, alebo jeho splnomocnenec.

Podľa § 2 písm. i) zák. č. 250/2007 Z. z. na účely tohto zákona sa rozumie službou akákoľvek činnosť alebo výkon, ktorý je ponúkaný spotrebiteľovi odplatne alebo bezodplatne s výnimkou činností upravených osobitnými predpismi, nad ktorými vykonávajú dozor profesijné komory alebo iné orgány štátnej správy, ako sú uvedené v § 19.

Podľa § 24 ods. 1 zák. č. 250/2007 Z. z. za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom alebo právnymi aktmi Európskych spoločenstiev v oblasti ochrany spotrebiteľa uloží orgán dozoru výrobcovi, predávajúcemu, dovozcovi alebo dodávateľovi alebo osobe uvedenej v § 26 pokutu do 2.000.000,--Sk; za opakované porušenie povinnosti počas 12 mesiacov uloží pokutu do 5.000.000,--Sk.

Najvyšší súd SR sa stotožňuje s krajským súdom, keď dôvodí, že Slovenská obchodná inšpekcia je tým orgánom štátu, ktorý je oprávnený kontrolovať vnútorný trh a teda aj kontrolovať, či spotrebiteľom sú poskytované služby v súlade so zmluvnými a zákonnými podmienkami vrátane služieb, ktoré poskytujú správcovia bytov a domov vo vzťahu k vlastníkom bytov.

Podľa § 4 ods. 1 zák. č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa vyplýva, že Slovenská obchodná inšpekcia kontroluje vnútorný trh podľa § 2 a podľa osobitných predpisov.

Z poznámky pod čiarou k tomuto ustanoveniu pod bodom 1) uvádza zákonodarca príkladmo viaceré právne predpisy avšak tiež i zákon č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti postupovali správne orgány súladne so zákonom ako i krajský súd, keď dôvodili potrebu na daný prípad aplikovať ustanovenie § 4 ods. 1 písm. h) zákona o ochrane spotrebiteľa a taktiež je potrebné na rozdiel od žalobcu dôvodiť, že z tohto ustanovenia vyplýva jeho kogentný charakter, pretože priamo a bezprostredne z neho pre žalobcu vyplýva povinnosť poskytovania služieb takým spôsobom, ktorý umožňuje ich riadne a bezpečné použitie a preto výklad, aký zaujíma pri tomto ustanovení žalobca vo svojom odvolaní považuje odvolací súd za účelový až špekulatívny.

Taktiež žalobca mylne dôvodí tým, že sa s novým správcom domu dohodol, že zostatok finančných prostriedkov na účte domu prevedie žalobca na účet založený novým správcom (pisateľom podnetu) nie v lehote 30 dní od skončenia správy domu, ale až po dni 20.9.2009 a že výsledkom uvedenej dohody bolo riadne uzavretie všetkých účtovných prípadov zo zmluvných vzťahov týkajúcich sa domu, vzťahujúcich sa na obdobie výkonu správy žalobcu (ku dňu 31.8.2009). Totiž z protokolu o odovzdaní domu na Kollárovej 1946 v Liptovskom Mikuláši zo dňa 26.8.2009 síce vyplýva uvedená dohoda, avšak ušlo pozornosti žalobcu, že správnym orgánom bol sankcionovaný pre porušenie § 4 ods. 1 písm. h) zákona o ochrane spotrebiteľa v nadväznosti na § 8a ods. 2 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, keď si nesplnil povinnosť najneskôr do 31. augusta 2009 predložiť správu o svojej činnosti týkajúcej sa uvedeného domu a vyúčtovania použitia fondu prevádzky, údržby a opráv a úhrad za plnenia, čím nezabezpečil poskytnutie služby spôsobom, ktorý umožňuje jej riadne použitie. Pokiaľ žalobca poukazuje na účet nového správcu ako o činnosti resp. práci navyše v prospech vlastníkov bytov a nebytových priestorov, tak v tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že

žalobca neurobil žiadnu nadprácu, ale v skutočnosti si len plnil svoju zákonnú povinnosť, ktorá mu okrem iného vyplýva i z ust. § 8a bytového zákona.

Odvolaací súd je toho názoru, že taktiež i námietky žalobcu ohľadne uloženia pokuty a jej výšky sú neopodstatnené. V tejto časti poukazuje na riadne odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, pretože Najvyšší súd SR sa s jeho dôvodením stotožňuje a obmedzuje sa na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Správne orgány pri ukladaní pokuty postupovali v súlade so zásadami administratívneho trestania a nevybočili z medzí stanovených pre použitie správnej úvahy.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd SR napadnutý rozsudok krajského súdu ako súladný so zákonom podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil za použitia ust. § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd SR v zmysle ust. § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. za použitia ust. § 246c ods. 1 O.s.p. Žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému trovy konania nevznikli a tieto mu neprináležia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, dňa 23. októbra 2012

JUDr. Elena Kováčová, v. r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Peter Szimeth

